

Sygn. akt IV U 1432/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 stycznia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Tarnowie – Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Natalia Lipińska

Protokolant: st. sekr. sądowy Magdalena Cieśla

po rozpoznaniu w dniu 30 stycznia 2015 roku w Tarnowie na rozprawie

sprawy z odwołania K. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 25 lipca 2014 roku nr (...)

w sprawie K. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o wysokość świadczenia

oddala odwołanie.

Sygn. akt IV U 47/15

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie

z dnia 27 lutego 2015 r.

Decyzją z dnia 4 listopada 2014 r., nr (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T., na podstawie przepisów ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2009 r. Nr 167, poz. 1322 ze zm.) oraz przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1440 ze zm.), po rozpatrzeniu wniosku z dnia 27 czerwca 2014 r., przyznał K. K. rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od 27 czerwca 2014 r., tj. od powstania niezdolności do pracy, do 31 sierpnia 2015 r.

W uzasadnieniu tej decyzji organ rentowy podał, że w związku z tym, iż Lekarz Orzecznik ZUS uznał, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy na okres do 31 sierpnia

2015 r., wysokość renty nie ulega zmianie, a świadczenie będzie wypłacane do 31 sierpnia 2015 r. W decyzji tej wskazano, że wysokość renty wynosi 2.136,43 zł.

Decyzja ta została zaskarżona odwołaniem przez K. K., który domagał się jej zmiany i ustalenia, że organ rentowy jest zobowiązany do wypłaty należnej mu renty w związku z wypadkiem przy pracy w kwocie ustalonej tą decyzją poczynawszy od

1 stycznia 2013 r. W uzasadnieniu odwołujący podniósł, że zaskarżona decyzja jest dla niego krzywdząca, ponieważ pracownik organu rentowego w rozmowie telefonicznej nie poinformował go o konieczności wystąpienia po dniu 31

grudnia 2013 r. z nowym wnioskiem o prawo do renty wypadkowej, tylko kazał czekać na rozstrzygnięcie sprawy o prawo do świadczenia przez Sąd Apelacyjny w Krakowie, który rozpoznawał apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie z dnia 4 listopada 2013 r., sygn. akt IV U 408/13, zmieniającego decyzję ZUS z dnia 14 lutego 2013 r. i przyznającego mu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na okres od 1 stycznia 2013 r. do 31 grudnia 2013 r. Odwołujący podał, że kilka razy dzwonił do ZUS, chcąc uzyskać informacje, co ma zrobić, aby w okresie po dniu 31 grudnia 2013 r. nadal otrzymywał rentę. Jako dowód na tę okoliczność powołał się na bilingi dwóch rozmów telefonicznych z dnia 3 i 4 grudnia 2013 r. Odwołujący zaakcentował, że o konieczności wystąpienia do organu rentowego z nowym wnioskiem o rentę dowiedział się dopiero w dniu 25 czerwca 2014 r., w trakcie rozprawy apelacyjnej. Wniosek taki złożył więc następnego dnia. Zdaniem odwołującego, działanie ZUS było wysoce naganne, ponieważ nic nie stało na przeszkodzie, aby wniosek o rentę wypadkową na dalszy okres złożyć w ostatnim dniu 2013 r. lub w pierwszym dniu roboczym 2014 r.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu, powołując się na brzmienie art. 116, art. 129 ust. 1 i art. 100 ust. 1 ustawy emerytalno- rentowej, podał, że wnioskodawca od 1 stycznia 2014 r. do 26 czerwca 2014 r. nie miał prawa do renty, ponieważ niezdolność do pracy istnieje u niego od daty złożenia wniosku, zgodnie

z orzeczeniem Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 13 października 2014 r., tj. od 27 czerwca 2014 r. Organ rentowy podkreślił, że ubezpieczony orzeczenie to odebrał w dniu

17 października 2014 r. i nie wywiódł od niego w ustawowym terminie sprzeciwu do Komisji Lekarskiej ZUS. Również we wniesionym odwołaniu jego pełnomocnik nie kwestionuje tego orzeczenia. Poza tym, odwołanie nie zawiera wniosku o przywrócenie terminu na wniesienie sprzeciwu od orzeczenia Lekarza Orzecznika do Komisji Lekarskiej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny sprawy:

Odwołujący K. K., urodzony (...), w dniu 17 czerwca 1996 r. uległ wypadkowi w pracy. Po wyczerpaniu zasiłku chorobowego, przyznano mu prawo do świadczenia rehabilitacyjnego na okres od 25 grudnia 1997 r. do 22 czerwca 1998 r. Od 23 czerwca 1998 r. do 31 grudnia 2012 r. ubezpieczony pobierał rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

dowód:

- protokół powypadkowy nr (...) r. z dnia 28.06.1996 r.- k. 3 cz. V akt ZUS,
- decyzje ZUS z dnia: 18.12.1997 r., 28.05.1998 r., 08.07.1998 r., 27.08.1998 r., 07.07.2000 r., 09.07.2002 r., 03.01.2003 r., 14.02.2005 r., 29.08.2006 r., 15.01.2007 r., 30.07.2007 r., 20.10.2008 r., 29.10.2010 r. i 18.07.2012 r.- k. 33, 56, 70, 78, 118, 147, 171, 216, 259, 299, 326, 383, 423, 394 cz. V akt ZUS,
- zeznania odwołującego K. K.- 00:23:31,

W dniu 5 grudnia 2012 r. odwołujący wystąpił do organu rentowego z wnioskiem o ponowne przyznanie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. W orzeczeniu z dnia 16 stycznia 2013 r. Lekarz Orzecznik ZUS uznał, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Na skutek sprzeciwu, sprawa skierowana została do Komisji Lekarskiej ZUS, która w orzeczeniu z dnia 12 lutego 2013 r. podtrzymała stanowisko wyrażone przez Lekarza Orzecznika. Na tej podstawie, zaskarżoną decyzją z dnia 14 lutego 2013 r. ZUS Oddział w T. odmówił ubezpieczonemu przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

dowód:

- wniosek o rentę z dnia 05.12.2012 r.- k. 403 cz. V akt ZUS,
- orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 16.01.2013 r.- k. 68 cz. III, k. 405 cz. V akt ZUS,
- orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 12.02.2013 r.- k. 70-71 cz. III, k. 410 cz. V akt ZUS,
- decyzja ZUS z dnia 14.02.2013 r.- k. 412 cz. V akt ZUS,

Decyzja ZUS Oddział w T. z dnia 14 lutego 2013 r. została zaskarżona przez ubezpieczonego odwołaniem. Wyrokiem z dnia 4 listopada 2013 r., sygn. akt IV U 408/13, Sąd Okręgowy w Tarnowie zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na okres od 1 stycznia 2013 r. do 31 grudnia 2013 r. (punkt 1 wyroku), stwierdzając, że organ rentowy ponosi odpowiedzialność za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji (punkt 2 wyroku). Apelacja organu rentowego od tego orzeczenia została oddalona wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 25 czerwca 2014 r., sygn. akt III AUa 2496.

dowód:

- wyrok SO w Tarnowie z dnia 04.11.2013 r.- k. 35 akt IV U 408/13,
- wyrok SA w Krakowie z dnia 25.06.2014 r., sygn. akt III AUa 2496- k. 61 akt IV U 408/13,

Odwołujący był obecny na rozprawie w dniu 4 listopada 2013 r., po zamknięciu której nastąpiło ogłoszenie wyroku przez Sąd Okręgowy w Tarnowie. W ustnych motywach rozstrzygnięcia Sędzia sprawozdawca poinformował odwołującego, że renta wypadkowa została mu przyznana na okres do 31 grudnia 2013 r. Pouczył też o konieczności wystąpienia do ZUS z nowym wnioskiem o rentę. Sędzia wyraźnie zaznaczył, że w grudniu 2013 r. ubezpieczony musi złożyć w organie rentowym nowy wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, bo kończy się okres, na który renta wypadkowa została mu przyznana. Odwołujący został też w sposób prawidłowy pouczony o sposobie

i terminie zaskarżenia zapadłego w sprawie rozstrzygnięcia. Pouczenie to zrozumiał w ten sposób, że jeżeli ZUS złoży apelację, musi czekać na uprawomocnienie się wyroku. Po wydaniu rozstrzygnięcia przez Sąd I instancji, odwołujący zadzwonił do ZUS, aby się dowiedzieć, co się dzieje w jego sprawie. Radca prawny ZUS powiedział mu, aby zadzwonił w dniu następnym i wówczas udzieli mu informacji, czy organ rentowy wywiezie apelację od wyroku z dnia 4 listopada 2013 r. Następnego dnia radca prawny poinformował odwołującego, że w tym jeszcze dniu złoży apelację od wyroku Sądu I instancji. Odwołujący zapytał go, co ma dalej robić, na co uzyskał odpowiedź, że trzeba czekać na rozstrzygnięcie sprawy przez Sąd Apelacyjny. W dniu 11 grudnia 2013 r. odwołujący udzielił pełnomocnictwa radcy prawnemu do reprezentowania go przed Sądami powszechnymi

w sprawie przeciwko ZUS o przyznanie prawa do renty. Ustanowiony pełnomocnikiem radca prawny powiedział mu, że skoro ZUS wniósł apelację, należy czekać na rozstrzygnięcie sprawy przez Sąd Apelacyjny.

dowód:

- nagranie z ogłoszenia wyroku i jego uzasadnienia w sprawie IV U 408/13 z dnia 04.11.2013 r.,
- pełnomocnictwo procesowe z dnia 11.12.2013 r.- k. 58 akt IV U 408/13,
- zeznania odwołującego K. K.- 00:12:58-00:21:02, 00:26:16,

Z nowym wnioskiem o przyznanie renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy odwołujący wystąpił do organu rentowego w dniu 27 czerwca

2014 r. W orzeczeniu z dnia 13 października 2014 r. Lekarz Orzecznik ZUS uznał, że wnioskodawca jest osobą częściowo niezdolną do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od daty złożenia wniosku do 31 sierpnia 2015 r. Od orzeczenia tego wnioskodawca nie wywiódł sprzeciwu do Komisji Lekarskiej ZUS, pomimo pouczenia o takiej możliwości, ponieważ Lekarz Orzecznik stwierdził, że renta z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy należy mu się do końca sierpnia 2015 r. Zaskarżoną decyzją z dnia 4 listopada 2014 r. ZUS Oddział w T. przyznał ubezpieczonemu rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od 27 czerwca 2014 r., tj. od daty złożenia wniosku, do 31 sierpnia 2015 r.

dowód:

- wniosek o rentę z dnia 27.06.2014 r.- k. 3 akt ZUS (570000/2011/2014),
- orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 13.10.2014 r.- k. 8 akt ZUS (570000/2011/2014),
- decyzja ZUS z dnia 14.02.2013 r.- k. 15 akt ZUS (570000/2011/2014),
- zeznania odwołującego K. K.- 00:38:37,

Stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów i zeznania odwołującego.

Sąd pozytywie ocenił dowody z dokumentów, których autentyczność oraz wiarygodność, jak również poprawność materialna i formalna nie budziły wątpliwości, zaś ich treść i forma nie były kwestionowane przez strony postępowania. Brak było zatem jakichkolwiek podstaw, także takich, jakie należałoby uwzględnić z urzędu, aby dokumentom tym odmówić właściwego im znaczenia dowodowego.

Sąd w całości dał wiarę zeznaniom odwołującego K. K.. Zeznania te zasługiwały na walor pełnej wiarygodności, gdyż były wewnętrznie spójne i logiczne, a ponadto znalazły potwierdzenie w treści zgromadzonych w sprawie dokumentów.

Sąd Okręgowy rozważył, co następuje:

Odwołanie od zaskarżonej decyzji ZUS Oddział w T. z dnia 4 listopada 2014 r., w świetle ustalonego stanu faktycznego i obowiązujących przepisów prawa, nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zaskarżoną decyzją z dnia 4 listopada 2014 r. organ rentowy przyznał odwołującemu K. K. rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na okres od 27 czerwca 2014 r., tj. od daty powstania niezdolności do pracy (daty złożenia wniosku o świadczenie), do 31 sierpnia 2015 r. Decyzja ta zapadła po wydaniu przez Lekarza Orzecznika ZUS opinii lekarskiej z dnia 13 października 2014 r., w której ubezpieczony uznany został za osobę częściowo niezdolną do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od daty złożenia wniosku do 31 sierpnia 2015 r.

Wnosząc odwołanie od decyzji z dnia 4 listopada 2014 r., ubezpieczony domagał się jej zmiany i przyznania mu prawa do renty wypadkowej od 1 stycznia 2013 r., nie zaś, jak to uczynił ZUS w zaskarżonej decyzji, dopiero od 27 czerwca 2014 r.

Stosownie do treści art. 116 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1440 ze zm.), postępowanie w sprawach świadczeń wszczynają się na podstawie wniosku zainteresowanego, chyba że ustawa stanowi inaczej.

Prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa (art. 10 ust. 1 powołanej ustawy), z tym, że świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania

prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu (art. 129 ust. 1 tej ustawy).

Jak stanowi przepis art. 133 ust. 1 pkt 1 ustawy, w razie ponownego ustalenia przez organ rentowy prawa do świadczeń lub ich wysokości, przyznane lub podwyższone świadczenia wypłaca się, poczynając od miesiąca, w którym powstało prawo do tych świadczeń lub do ich podwyższenia, jednak nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy lub wydano decyzję z urzędu.

Wniosek o świadczenie stanowi żądanie realizacji świadczenia nabytego z mocy prawa. Wniosek o rentę ma jednak znaczenie dla powstania prawa do wypłaty świadczenia rentowego, co wynika wprost z art. 129 ust. 1 powołanej na wstępie ustawy.

Samo spełnienie warunków wymaganych do nabycia prawa do świadczenia nie rodzi po stronie organu rentowego zobowiązania z tytułu powstałego świadczenia, gdyż to, czy dana osoba otrzyma świadczenie, czy nie zależy od złożenia przez nią stosownego wniosku. Ustawa z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS odróżnia moment powstania prawa (spełnienie warunków- art. 100) od momentu wypłaty świadczenia (nie wcześniej niż od miesiąca zgłoszenia wniosku lub wydania decyzji z urzędu- art. 129 ust. 1). Ogólną zasadą prawa ubezpieczeń społecznych jest bowiem wypłata świadczenia na wniosek zainteresowanego, poczynając od dnia powstania prawa do emerytury/renty (spełnienia ustawowych warunków), lecz nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o świadczenie. Istotna jest zatem data wystąpienia z wnioskiem o ustalenie prawa do świadczenia (por. wyrok SA w Łodzi z dnia 27 lutego 2014 r., III AUa 994/13, LEX nr 1461089).

Jak wskazał Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 11 kwietnia 2012 r., III AUa 197/12 (LEX nr 1238765), zgodnie z art. 116 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, postępowanie w sprawie wszczyna się na wniosek osoby uprawnionej, chyba, że przepis szczególny stanowi inaczej. Powyższa reguła ustawowa dotyczy zarówno wniosków pierwszorazowych, jak i kolejnych, w tym w kwestii przeliczenia świadczenia.

Sąd Okręgowy w Tarnowie w sprawie IV U 408/13 wyrokiem z dnia 4 listopada 2013 r. zmienił decyzję organu rentowego z dnia 14 lutego 2013 r. w ten sposób, że przyznał odwołującemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na okres od 1 stycznia 2013 r. do 31 grudnia 2013 r.

W rozprawie, po zamknięciu której nastąpiło ogłoszenie wyroku, uczestniczył odwołujący. Wyrok został uzasadniony ustnie i już w chwili jego ogłoszenia, niezależnie od tego, że nie był jeszcze prawomocny, ubezpieczony powziął wiedzę co do tego, że czasokres ustalonej przez Sąd renty wypadkowej upływa z dniem 31 grudnia 2013 r. W ustnych motywach rozstrzygnięcia Sędziego sprawozdawcy poinformował odwołującego, że renta wypadkowa została mu przyznana na okres do 31 grudnia 2013 r. Pouczył też o konieczności wystąpienia do ZUS z nowym wnioskiem o rentę. Sędzia wyraźnie zaznaczył, że w grudniu 2013 r. ubezpieczony musi złożyć w organie rentowym nowy wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, bo kończy się okres, na który renta wypadkowa została mu przyznana.

Odwołujący nie może zatem powoływać się na nieświadomość tego faktu.

Nie jest więc tak, że o konieczności wystąpienia z nowym wnioskiem do ZUS ubezpieczony dowiedział się dopiero na rozprawie apelacyjnej w dniu 25 czerwca 2014 r.

Rozmowa, jaką przeprowadził odwołujący z radcą prawnym ZUS po wydaniu rozstrzygnięcia przez Sąd I instancji, nie dotyczyła nowego wniosku o rentę wypadkową, ale niezakończonych prawomocnie sprawy IV U 408/13, tzn. tego, czy od wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie z dnia 4 listopada 2014 r. wywiedziona zostanie przez organ rentowy apelacja. Jak wyjaśnił odwołujący w swoich zeznaniach, po wydaniu orzeczenia przez Sąd Okręgowy, zadzwonił do ZUS, aby

się dowiedzieć, co się dzieje w jego sprawie. Radca prawny ZUS powiedział mu, aby zadzwonił w dniu następnym i wówczas udzieli mu informacji, czy organ rentowy wywiedzie apelację od wyroku z dnia 4 listopada 2013 r. Następnego zaś dnia ubezpieczony poinformowany został przez radcę prawnego, że ten jeszcze tego samego dnia złoży apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie.

W sprawie istotne jest ponadto to, że w dniu 11 grudnia 2013 r.- jak wynika z akt sprawy IV U 408/13)- a zatem przed upływem okresu, na jaki Sąd Okręgowy przyznał ubezpieczony rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, w/w udzielił pełnomocnictwa radcy prawnemu do reprezentowania go przed Sądami powszechnymi w sprawie przeciwko ZUS o przyznanie prawa do renty. Odwołujący mógł więc liczyć na pomoc profesjonalisty w prowadzeniu własnych spraw i nie może obecnie zasłaniać się brakiem świadomości prawnej, czy treścią informacji uzyskanej w rozmowie telefonicznej z pracownikiem ZUS- u.

W sprawie nie ulega wątpliwości, że dla ustalenia uprawnień do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na dalszy okres, koniecznym było wystąpienie do organu rentowego z kolejnym wnioskiem o świadczenie.

Z akt organu rentowego wynika, że z nowym wnioskiem o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy ubezpieczony wystąpił do organu rentowego dopiero w dniu 27 czerwca 2014 r.

W orzeczeniu z dnia 13 października 2014 r. Lekarz Orzecznik ZUS uznał go za osobę częściowo niezdolną do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od daty złożenia wniosku do 31 sierpnia 2015 r.

Od orzeczenia tego wnioskodawca nie wywiódł sprzeciwu do Komisji Lekarskiej ZUS, a zatem nie kwestionował ustaleń Lekarza Orzecznika.

Nawet przy przyjęciu, że odwołujący nie wystąpił do organu rentowego z wnioskiem o rentę wypadkową na dalszy okres z winy tego organu (co jednak nie miało miejsca), to bilingi rozmów telefonicznych przeprowadzonych przez niego z pracownikiem ZUS dotyczą dnia 3 i 4 grudnia 2013 r. Mogą one jedynie poświadczyć fakt, że takie połączenia miały miejsce, ale nie stanowią dowodu na treść przeprowadzonej z pracownikiem ZUS rozmowy.

Wprawdzie przepis art. 133 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS umożliwia, w razie ponownego ustalenia przez organ rentowy prawa do świadczeń lub ich wysokości, wypłacenie przyznanego lub podwyższonego świadczenia za okres wsteczny, poprzedzający bezpośrednio miesiąc, w którym zgłoszono wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy, jeżeli odmowa lub przyznanie niższych świadczeń były następstwem błędu organu rentowego- jednak w niniejszej sprawie sytuacja taka nie miała miejsca.

Załatwiając wniosek z dnia 27 czerwca 2014 r. organ rentowy działał zgodnie z obowiązującymi przepisami i nie dopuścił się żadnego błędu.

Przepis § 14 rozporządzenia Ministra Polityki Społecznej z dnia 14 grudnia 2004 r. w sprawie orzekania o niezdolności do pracy (Dz. U. z 2004 r. Nr 273, poz. 2711 ze zm.) przewiduje, że jeżeli niezdolność do pracy została orzeczona na czas określony, organ rentowy nie później niż na trzy miesiące przed ustaniem prawa do renty okresowej z tego tytułu zawiadamia osobę uprawnioną o terminie wstrzymania wypłaty oraz o warunkach przywrócenia prawa do tego świadczenia. Trzeba zaznaczyć, że decyzją z dnia 14 lutego 2013 r., która została zaskarżona przez ubezpieczonego odwołaniem, a sprawa zainicjowana tym odwołaniem zawisła w Sądzie pod sygn. akt IV U 408/13, ZUS Oddział w T. odmówił wnioskodawcy przyznania prawa do renty wypadkowej pobieranej uprzednio od 23 czerwca 1998 r. do 31 grudnia 2012 r. Wcześniej, przed upływem okresu, na który organ ustalił ubezpieczonemu rentę, tj. przed 31 grudnia 2012 r., w dniu 13 września 2012 r. ZUS zrealizował tryb wynikający z § 14 w/w rozporządzenia (k. 401) i pouczył odwołującego na

3 miesiące przed ustaniem prawa do renty o konieczności wystąpienia z nowym wnioskiem.

Z wnioskiem tym ubezpieczony wystąpił do organu rentowego w dniu 5 grudnia 2012 r. Rozpoznając go, decyzją z dnia 14 lutego 2013 r. ZUS odmówił wnioskodawcy przyznania prawa do renty wypadkowej na dalszy okres. Zatem w obecnym postępowaniu organ rentowy nie uchybił temu przepisowi.

Poza tym, raz jeszcze podkreślić należy, że postępowanie w sprawie świadczeń wszczyna się na wniosek ubezpieczonego. Nie można zatem odczytywać powołanego przepisu rozporządzenia jako przepisu zobowiązującego organ rentowy do stałego analizowania sytuacji ubezpieczonych i informowania ich o możliwości wystąpienia z kolejnym wnioskiem o przyznanie świadczenia. Przepis ten nakłada jedynie na organ rentowy obowiązek udzielenia ubezpieczonym stosownych informacji nie później niż

3 miesiące przed upływem prawa do renty. W tym stanie rzeczy brak jest podstaw do uznania, że organ rentowy, w szczególności, że decyzją z dnia 14 lutego 2013 r. odmówił odwołującemu przyznania prawa do renty wypadkowej na dalszy okres, był zobowiązany do zawiadomienia w/w, że powinien on wystąpić do ZUS z kolejnym wnioskiem o rentę, a w konsekwencji do uznania, że organ rentowy popełnił błąd.

W niniejszej sprawie nie ma więc żadnych podstaw nie tylko do przyjęcia błędu organu rentowego, ale i do przyznania odwołującemu prawa do renty wypadkowej na okres wskazany w odwołaniu. W orzeczeniu z dnia 13 października 2013 r., od którego odwołujący nie wniósł sprzeciwu do Komisji Lekarskiej, Lekarz Orzecznik nie stwierdził, aby w tym czasie wnioskodawca był częściowo niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Sąd nie mógł więc przyznać mu prawa do renty na okres od 1 stycznia 2014 r. do 27 czerwca 2014 r., skoro w toku postępowania przed organem rentowym zostało ustalone, że w tym okresie w/w nie był niezdolny do pracy, a ubezpieczony, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, nie wniósł sprzeciwu od orzeczenia Lekarza Orzecznika do Komisji Lekarskiej i nie domagał się ustalenia wcześniejszej daty niezdolności do pracy. Jak zaś stanowi art. 119 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, organ rentowy wydaje decyzję o przyznaniu renty z tytułu okresowej niezdolności do pracy na okres wskazany w orzeczeniu Lekarza Orzecznika lub w orzeczeniu Komisji Lekarskiej.

Odwołujący miał obiektywną możliwość wystąpienia do ZUS z wnioskiem o rentę wypadkową przed końcem grudnia 2013 r. Już w dniu 4 listopada 2013 r. został pouczone przez Sąd w sprawie IV U 408/13 o konieczności wystąpienia przed końcem roku

z wnioskiem o rentę na dalszy okres, aby świadczenie to otrzymywać po dniu 1 stycznia

2014 r., a począwszy od 11 grudnia 2013 r. mógł liczyć na pomoc profesjonalnego pełnomocnika w prowadzeniu własnych spraw. Przeprowadzona przez niego rozmowa

z radcą prawnym ZUS dotyczyła zaś kwestii prawomocności wyroku Sądu Okręgowego

w T. z dnia 4 listopada 2013 r., sygn. akt IV U 408/13.

Mając na uwadze wszystkie te okoliczności stwierdzić należało, że decyzja organu rentowego z dnia 4 listopada 2014 r. była prawidłowa.

Uwzględniając powyższe, na podstawie powołanych przepisów prawa materialnego oraz art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.